

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Ι.Μ.Κ.Α.Ω.

Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738, E-mail : agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 23 ΙΟΥΝΙΟΥ 2019 Θ' ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ «ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ».

Ατριωπίνης μάρτυρος, Αριστοκλέους πρεσβυτέρου, Δημη-
τρίου Διακόνου, Αθανασίου ανατνώστου.

Μνήμη των οσίων Γρηγορίου, Θεοδώρου και Λέοντος των εν
Σάμη Κεφαλληνίας. Σύναξις πάντων των Θρακών Αγίων.

Έτος 12^ο Τεύχος 532

Κυριακή τῶν Ἁγίων Πάντων

(Ιερά Μητρόπολις Κηφισίας Ἀμαρουσίου καὶ Ὁρωποῦ)

Τῆς σήμερον ἡμέρα, Κυριακή μετὰ τὴν Πεντηκοστήν,
τὴν τῶν ἀπανταχοῦ τῆς Οἰκουμένης ἐν Ἀσία,
Λιβύῃ καὶ Εὐρώπῃ, Βορρᾶ τε καὶ Νότῳ,
Ἀγίων Πάντων ἐορτὴν ἐορτάζομεν.

Τοῦ Κυρίου μου πάντα ὑμνῶ τοὺς φίλους,
Εἴτις δὲ μέλλων, εἰς τοὺς πάντας εἰσίστω.

Ἡ Κυριακή τῶν Ἁγίων Πάντων εἶναι ἡ τελευταία Κυριακή τοῦ «Πεντηκο-
σταρίου». Μὲ αὐτὴν τελειώνει ὁ κινητὸς κύκλος τῶν ἐορτῶν ποὺ ἄρχισε ἀπὸ
τὴν Κυριακὴ τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου. Ἡ Κυριακὴ τῶν Ἁγίων Πάντων εἶναι
ἡ σφραγίδα καὶ τὸ τέλος τῆς μεγάλης ἐορταστικῆς αὐτῆς περιόδου καὶ μᾶς
παρουσιάζει τοὺς καρποὺς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοὺς Ἁγίους Πάντες, τοὺς

«τὴν γῆν οὐρανώσαντας». Εἶναι ἀπόδειξη τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας καὶ παρουσιάζει **«ὄσα ἀγαθοδότης ἠγίασε τὸ πνεῦμα τὸ Ἅγιον»** στὸν κόσμο.

ΤΟ «ΙΣΤΟΡΙΚΟ» ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ

Ἡ Ἑορτὴ τῶν Ἁγίων Πάντων τοὺς πρώτους αἰῶνες ἦταν ἑορτὴ μόνο τῶν Μαρτύρων. Ἔτσι ἔχουμε ὁμιλία τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, 4ος αἰῶνας, γιὰ τὴν ἑορτὴ αὐτή. Ἐπίσης, τὸ Τυπικὸ τῆς Ἁγίας Σοφίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὸν 1^ο αἰῶνα, προβλέπει συνάξη καὶ παννυχίδα στὴ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, καὶ στό Ναὸ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, ποὺ βρισκόταν κοντὰ στό Ναὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. Ἡ ἑορτὴ τιτλοφορεῖται «τῶν Ἁγίων Πάντων», ἀλλὰ τὸ συναξάρι τῆς ἡμέρας ἐπισημαίνει ὅτι κατ' αὐτὴν ἐπιτελεῖται ἡ μνήμη «τῶν ἁγίων καὶ καλλινίκων μαρτύρων τῶν ἐν πάσῃ τῇ οἰκουμένη κατὰ διαφόρους καιροὺς μαρτυρησάντων ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Σύμφωνα μὲ τίς πληροφορίες τοῦ Νικηφόρου Ξανθόπουλου στό συναξάρι τῆς ἡμέρας, ἡ Ἑορτὴ τῶν Ἁγίων Πάντων θεσπίσθηκε ἐπὶ Λέοντος τοῦ Σοφοῦ. Μετὰ τὸ θάνατο τῆς εὐσεβεστάτης καὶ εὐλαβεστάτης συζύγου του Βασιλίσσης Θεοφανούς, ἔκτισε Ναὸ μὲ σκοπὸ νὰ τὸν τιμήσει στό ὄνομά της, ἐπειδὴ «εὐαρέστησε κατ' ἄκρον τῷ Θεῷ».

Ὅταν ἀνακοίνωσε στὴν Ἐκκλησίᾳ τὸ σκοπὸ του, τοῦ ὑποδείχθηκε ὅτι πρέπει νὰ περάσει χρόνος γιὰ νὰ ἀποκτήσει αὐτὴ τὸ «τίμιον καὶ σεβάσιμον». Ὁ Βασιλεὺς ὑποτάχθηκε καὶ ἀφιέρωσε τὸ Ναὸ τῆς μνήμης καὶ τιμῆς πάντων τῶν Ἁγίων τῶν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς καὶ εἶπε: «εἰ καὶ Θεοφανὼ Ἁγία, συναριθμείσθω μετὰ τούτων πάντων».

ΛΟΓΟΙ ΣΥΣΤΑΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ

Ἔστω κι ἂν ἡ ἑορτὴ ξεκίνησε γιὰ τοὺς Ἁγίους Μάρτυρες καὶ ἐπεκτάθηκε στὴ συνέχεια γιὰ Πάντες τοὺς Ἁγίους, οἱ Ἅγιοι Πατέρες θέσπισαν τὴ συλλογικὴ αὐτὴ ἑορτὴ γιὰ τοὺς ἐξῆς λόγους:

1. Γιὰ νὰ μᾶς δείξουν ὅτι κατεβαίνει τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ὁ Θεὸς καὶ ἀνεβαίνει στὸν οὐρανὸ ὁ χοϊκὸς ἄνθρωπος. Οἱ πρὶν ἀποξενωμένοι ἀπὸ τὸ Θεὸ γίνονται φίλοι τοῦ καὶ «ἕνα» μὲ αὐτόν, ἔχουν τὴ δυνατότητα νὰ γίνουν «Ἅγιοι». (Ἐπ' αὐτοὺς «τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον σκηνώσαν ἠγίασεν»). Καὶ ἔτσι ἀναπληρώσαμε τὸ πεπτωκὸς ἐκεῖνο τάγμα τῶν Ἀγγέλων.

2. Πολλοὶ ἅγιοι εἶναι γνωστοὶ καὶ τιμῶνται μὲ ἑορτὲς καὶ πανηγύρεις καὶ λιτανεῖες. Ὅμως ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ἄγνωστοι καὶ ἀφανεῖς ἅγιοι, γνωστοὶ στό Θεό, «νέφος μαρτύρων». Αὐτοὺς τοὺς ἀγνώστους τιμᾷ ἡ Ἐκκλησία, ὅσοι «κατὰ Χριστὸν ἐπολιτεύσαντο ἐν Ἰνδοῖς καὶ Αἰγυπτίοις καὶ Ἀραβίαι καὶ Μεσοποταμίᾳ τε καὶ Φρυγίᾳ καὶ τοῖς ἄνωθεν τοῦ Εὐξείνου». Ἔτι δὲ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἑσπερίᾳ ἄχρι καὶ αὐτῶν τῶν Βρετανικῶν νήσων, ἀπλῶς εἶπεῖν ἐν Ἀνατολῇ καὶ Δύσει».

Εἶναι τὸ μνημεῖο τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτη τῆς Ὁρθοδοξίας ἡ παροῦσα ἑορτή!

3. Γιὰ νὰ ζητοῦμε τὴ βοήθειά τους, γιὰ νὰ μιμούμεθα τὸ βίο τους...

4. Ὅλοι οἱ ἅγιοι πού τιμῶνται χωριστὰ εἶναι ἐπιβεβλημένο νὰ συναθροισθοῦν σὲ μιά κοινή ἑορτῇ γιὰ νὰ ὑπογραμμισθεῖ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὅτι ὅλοι μαζὶ ἀγωνίσθηκαν γιὰ ἓνα Χριστό, σὲ ἓνα κοινὸ στάδιο τῆς ἀρετῆς, ὑπὸ ἑνὸς Θεοῦ στεφανώθηκαν καὶ συνέστησαν τὴν «μίαν Ἐκκλησίαν», προτρέποντας καὶ ἐμᾶς νὰ ἀγωνιζόμεθα μὲ ὅλες μας τὶς δυνάμεις «τὸν ἴσον ἀγῶνα» μὲ αὐτούς, ὥστε ὅταν ὁ Ἀγωνοθέτης Χριστὸς μᾶς καλέσει στὴν ἐν οὐρανοῖς πανήγυρη τῶν πρωτοτόκων, νὰ μπορέσουμε νὰ συναριθμηθοῦμε μετὰ τῶν Ἁγίων του!

5. Γιὰ τοὺς ἐπιγενησομένους ἀγίους!...(ποῦ θὰ γίνουν στή συνέχεια Ἅγιοι), γιὰ ὄσους «πρότερον καὶ ὕστατον...» θὰ συγκαταριθμηθοῦν μὲ τοὺς Ἁγίους... Ἔχει μιά καταπληκτικὴ δυναμικῇ ἡ παροῦσα ἑορτή. Εἶναι προληπτικὰ καὶ «δικὴ μας» ἑορτή!...

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ

Μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ καὶ Ἅγιοι δεν εἶναι μόνο ἐκεῖνοί πού ἔχυσαν τὸ αἷμα τους γιὰ τὴν πίστὴ τοῦ Χριστοῦ.

«Μάρτυρες» εἶναι ὅλοι ὅσοι ἀγωνίσθηκαν καὶ ἀγωνίζονται τὸν ἀγῶνα τῆς Χριστιανικῆς ζωῆς μὲ ἀκρίβεια καὶ συνέπεια... Εἶναι «μαρτύριο πνεύματος» ἡ καθημερινὴ βίωση τοῦ λόγου τοῦ Σταυροῦ, ἡ Σταύρωση τῶν παθῶν καὶ τῆς κακίας μας, ἡ ἀνακαίνιση τῆς ψυχῆς μας.

Ἅγιοι Αριστοκλῆς ὁ πρεσβύτερος,

Δημητριανὸς διάκονος καὶ Ἀθανάσιος ἀναγνώστης

Καὶ οἱ τρεῖς Ἅγιοι ἦταν Κύπριοι καὶ ἐζήσαν κατὰ τὸν διωγμὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ Μαξιμιανοῦ καὶ Διοκλητιανοῦ (245-310 μ.Χ.). Το 302 μ.Χ., ὁ Αριστοκλῆς, που καταγόταν ἀπὸ τὴν Ταμασό, στὴν ἀρχὴ δεν θέλησε νὰ βάλει σὲ κίνδυνο τὴ ζωὴ του, διότι ἠθέλε νὰ συνεχίσει τὴν πνευματικὴ οἰκοδομὴ τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν του. Ἀνέβηκε λοιπὸν σ' ἓνα βουνὸ καὶ κρύφτηκε μέσα σὲ μίαν σπηλιά. Ἀλλὰ ἀπὸ 'κει μάθαινε, ὅτι στὶς πόλεις πολλοὶ πιστοί, ἔχυναν θαρραλέα τὸ αἷμα τους γιὰ τὴν ἀγία πίστὴ τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Αριστοκλῆς, ἐπειτὰ καὶ ἀπὸ ἓνα ὄραμα που εἶδε, ἔκρινε ὅτι δεν του ἐπιτρεπόταν, ὡς ἱερέας που ἦταν, νὰ βρίσκεται σὲ ἀσφάλεια, ἐνῶ λαϊκοί, γυναῖκες καὶ

παιδιά αφηφούσαν τα ξίφη και τη φωτιά, και πότιζαν με το αίμα τους το δένδρο του Ευαγγελίου. Έκανε λοιπόν τον σταυρό και κατέβηκε στη Σαλαμίνα της Κύπρου. Πήγε στο ναό της πόλης, όπου βρήκε προσευχομένους τον διάκονο Δημήτριο και τον αναγνώστη Αθανάσιο. Συμπροσευχήθηκαν, και μετά από συνεννόηση βγήκαν και οι τρεις, και στήριζαν τους διωκόμενους αδελφούς τους. Μόλις πληροφορήθηκε αυτό ο ειδωολάτρης ηγεμόνας, τους συνέλαβε. Και αφού απέτυχε να τους νικήσει με υποσχέσεις και απειλές, μετά από πολλά βασανιστήρια τους αποκεφάλισε.

Αγία Αγριππίνα

Η Αγία Αγριππίνα, γεννήθηκε και μαρτύρησε στη Ρώμη. Από νεαρή ηλικία ανέπτυξε βαθύτατο χριστιανικό φρόνημα και αφοσιώθηκε στην υπηρεσία του Κυρίου και Λυτρωτού της. Για το λόγο αυτό διέθεσε όλη της την περιουσία για την ανακούφιση των πτωχών και τη θεραπεία των ασθενών. Για την αγάπη του ουράνιου Νυμφίου της, απέφυγε το γάμο και προτίμησε να γίνει νύμφη του Χριστού. Όσες δε φορές είχε ανάγκη, η εκκλησία της Ρώμης, η Αγριππίνα έτρεχε πρώτη να προσφέρει τις πολύτιμες υπηρεσίες της. Όμως η Αγία δεν προσέφερε μόνο υλικά αγαθά αλλά και πνευματικά, διδάσκοντας την χριστιανική πίστη και οδηγώντας στο δρόμο της αλήθειας, πλήθη πλανημένων. Η θεάρεστη αυτή δράση της Αγριππίνας δεν ήταν δυνατό να παραμείνει για πολύ καιρό κρυφή. Το 262 μ.Χ., την κατήγγειλαν στις αρχές, ως ανατροπέα της πατροπαράδοτης λατρείας των ειδώλων. Η Αγία αποδέχθηκε τις καταγγελίες και με περισσό θάρρος, ομολόγησε την πίστη της στο Χριστό. Οι διώκτες της δεν δίστασαν να τη μαστιγώσουν για να κάμψουν το αγωνιστικό της φρόνημα. Όταν κατάλαβαν ότι δεν πρόκειται να μεταπείσουν την Αγριππίνα, την υπέβαλαν σε νέα φρικτά βασανιστήρια. Το σώμα της Αγίας δεν άντεξε τα μαρτύρια και με μαρτυρικό και ένδοξο τρόπο παρέδωσε την Αγία ψυχή της. Τρεις χριστιανές γυναίκες, η Βάσσα, η Παύλα και η Αγαθονίκη παρέλαβαν το σεπτό σκήνωμά της και μετά από αρκετή περιπλάνηση κατέληξαν, στη Σικελία, όπου και το ενταφίασαν.